

ptujskem okraju.« Ne moremo kontrolirati, ali ta »Večernikova« trditev drži, ker še nismo nikdar bili »v črnem afriškem Kongu«, kakor tudi pisec »Večernikovih« vrst ni bil, iz ptujkega okraja pa smo še vedno prinesli celo kožo, kakor nemara tudi »Večernikov« pisec.

Je pa razširjajoča se podivjanost, ki je v zvezi s pijančevanjem glavni vzrok pobojev in pokoljev, tako važna zadeva, da ji mora vsak, ki naš narod ljubi ter se za njegovo bodočnost briga, posvečati vso pažnjo. K nasvetom »Večernikovim«, kako to zlo odstraniti ali omejiti, bi si dovolili eno ali drugo pripombo. »Večernik« piše: »Divjaški zločini zadnjih dni kličejo k alarmu in so docela zadosten povod za proglastitev izjemnega stanja na področju mariborskega okrožnega sodišča. Zato predlagamo čisto konkretno, naj se proglasti preki sod in naj se ubijalci po kratkem izjemnem postopanju obesijo v vasi, v kateri so zagrešili zločin, in to pred zbranimi vaščani.« To bi bilo res radikalno sredstvo. Vprašanje pa je, ali bi surovo obešanje sredi vasi bi-

lo primerno sredstvo proti posirovelosti. Ne da se namreč hudič izganjati z Belcebubom. To sredstvo je iz iste vrste superlativa, kakor primerjanje ptujkega okraja s črnim afriškim — Kongom.

Še ena pripomba, kar se tiče Cerkev. »Večernik« piše: »V prvi vrsti moramo vprašati, kaj je proti temu ukrenila Cerkev. Doslej nismo slišali, da bi se bila resno bavila s tem tako sramotnim poglavjem, ko bi bil potreben vsaj primeren pastirski list. Obenem bi se morali naši duhovniki lotiti uprav misijonskega dela proti epidemiji klanja, če ne drugače, čisto po vzorcu dela med divjimi narodi.« Očitaneje, da se ne bi naša Cerkev resno bavila s tem tako sramotnim poglavjem, je neosnovano in krivično. Cerkev je edina, ki je doslej kaj storila proti temu zlu. Z dovoljenjem raznih veselic se pospešuje pijančevanje, iz katerega se razvijajo pretepi in poboji. Tudi nočemo govoriti o vzgoji mladine, ki je šoli odrasla. In ravno za to mladino gre, iz njenih vrst prihajajo siroveži, pijanci in pretepači. Ali ima vzgojo te

**Čuvajte perilo
ljuba gospodinja!**

Izognete se škodi, če uporabljate vedno in povsod le splošno preizkušen Persil, ki varuje perilo. Rabite pa Persil sam, ker vsebuje toliko najboljšega mila, da je vsak nadaljnji dodatek nepotreben. Pazite vedno na navodilo d uporabi, ki je na zavitkih.

Persil
varuje perilo

mladine danes Cerkev v svojih rokah. Če je pa nima, kako se more Cerkev očitati, da ne stori svoje dolžnosti!

*

Spomin na škofa Slomščka.

V veliko srečo si štejem, da sem bil od Slomškove roke birman leta 1858 v Šmarju. Bilo je to neko poletno nedeljo. Tri leta pozneje, leta 1861, sem videl Slomščka zadnjikrat živega pred seboj in sicer v šoli. Peljal se je neke-

Iz otroških dni avtomobila. V spomin se je vršila v Mannheimu na Nemškem na izumitelja avtomobila Karla Benca avtomobilski prireditelj. Levo »Mercedes« avto iz leta 1900 — desno »Mercedes« motorno kolo iz leta 1885.

100letnica brzjava.

Letošnjo veliko razboj je pretéklo 100 let (leta 1833), ko sta v mestu Göttingen nemška fizika Gauss in Weber razkazovala z uspehom mestnemu magistratu, kako se lahko sporazumeta med seboj na razdaljo s pomočjo električnega toka. Ta iznajdba, ki je revolucionirala dotodajno oddajo ter sprejem vesti, nikakor ni zaključek poskusov, ki bi bili imeli za cilj: predrugačiti in pospešiti medsebojno sporazumevanje na daljše razdalje. Brzjav je bilo darilo slučaja, ker sta se pečala oba zgoraj omenjena učenjaka z merjenji na različnih mestih in sta hotela

Pavel Keller:

17. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Gospod Meden, ko sem danes prišel k gospé Colnarjevi, me ni spoznala, čeprav sem bil že sam petkrat pri njej, drugič pa poslal svoje zastopnike. Toliko agentov in kupcev prihaja k njej, da posameznih sploh ne spozna več. Saj veste, kjer leži mrhovina, tam se zbirajo jastrebi. Toda kljub temu — Colnarjev grunt vam bom spravil v roke.«

»Kdaj?«

»Upam, da najkasneje v četrt leta.«

»Kako?«

»Pri prisilni dražbi. Ponudil bom za vas.«

Meden mu je segel v roko.

»Dobro. Toda — pomnite, mora priti do tega, grunt moram imeti — za vsako ceno!«

Tujec.

Vsako drevo poje ponoči drugačno pesem kakor podnevi. Potoček, ki v soncu prisrčno kramlja, se hujuje in preti v temi.

Milijoni zvezd z mesecem vred, ki je zemlji najbližji, ne dosežejo sončne svetlobe.

Noč ni prijateljica ljudi. Največ ljudi umre ponoči, ne kadar sije sonce. Bolečine, skrbi so tovarišice noči, nemir je njen sin kljub vsej tihoti. Ena ura brez spanja je ponoči desetkrat daljša kakor podnevi. In vse črve vesti naganja z bičem noč.

Medenu se je zdelo preveč troška, če bi najel voz, zato jo je ubral peš proti domu. Pot do vasi je bila dolga sedem kilometrov. Vreme je bilo mežavo, skozi gosto meglo je pihal truden, hopen veter, moker in lepljiv veter, ki neslišno in z mrzlimi prsti sega skozi obleko prav do mozga, mokrotni veter, ki prinaša bolezen, ki še malo ni tako mrzel ko srčni snežni vihar, ki pa ljudi le bolj pesti ko ta.

ga dne skozi Šmarje v spremstvu nekega starega gospoda, bržčas na Slatino in v rogaško dekanijo na birmovanje. Ustavil se je v Šmarju, da obišče častnega kanonika Feihtingerja, svojega starega znanca že iz istega časa, ko je bil Feihtinger še župnik na Ponikvi (do leta 1835). Ker je bil Slomšek velik prijatelj šolske mladine, se je tudi pri tej priliki zgledal v šoli. Po kratkem pomenku je vprašal nadučitelj Brinšek, ali bi mu bilo ljubo, če bi eno zapeli, kar je z veseljem dovolil. Otroci smo zapeli njegovo večerno: »Glejte, že sonce zahaja«. Bil je vidno zadovoljen, da nas učitelj njegove pesmi peti uči. In res smo za časa mojega šolskega obiskovanja večinoma le Slomškovke in Virkove pesmi v šoli popevali.

Ko je prišel dan 25. septembra 1862 in sem doznal prežalostno novico o Slomškovi smrti, so se mi zasolžile oči. Slomšek je bil zaradi svetniškega življenja in delovanja med ljudstvom jako priljubljen. Nam so posebno ugajali njegovi spisi in njegove pesmi, katere sem prebiral v njegovih »Drobtinica«. Slava njegovemu spominu! Bog mu kmalu daj čast oltarja!

Franc Jug, Zadrže, Šmarje p. J.

Opomba uredništva: Objavljamo dopis najstarejšega našega dopisnika, ki je star 83 let ter je 61 let naročnik »Sl. gospodarja«.

*

Sv. Marjeta ob Pesnici. Prav lepe trenutke so nam pripravili na belo nedeljo vrli šentiljski pevci, ki so pod vodstvom g. kaplana Ravšla prihiteli v Šmarjeto ter vprizorili lepo, v srce segajočo spevoigro: »Darinka«. Udeležba je bila nad vse lepa. Do 400 ljudi je z občo pozornostjo spremljalo prizor za prizorom in dajalo duška svojemu zadovoljstvu z navdušenim ploskanjem. Kakor doma v Št. Ilju, kjer so vrli šentiljski pevci že dvakrat to igro vprizorili, tako so tudi tukaj vesplošno zadovoljili, akoravno nastop zunaj na odprtem prostoru ne pride tako do izraza.

Vsi igralci so prav dobro rešili svoje vloge. Tudi tokrat je žel g. Gustav Rakuša v vlogi meniha-viteza obilo priznanja. Po drugem dejanju mu je v znak priznanja majhna deklica izročila lep lovorjev venec. Rože in šopke so dobili tudi ostali igralci in režiser č. g. kaplan Ravšl. Vrlii Šentiljčanom kličemo: korajžno po začrtani poti naprej! Še pridite v našo Šmarjeto, prinesite nam lepo slovensko pesem, vedno boste nam dobrodošli!

Velenje. Prosvetno društvo Šmartno pri Velenju ponovi v nedeljo dne 7. maja, na Ljudskem odru v Dobrni igro »Guzaj« ter se priporoča za obilen obisk.

Št. Janž pri Velenju. Ker na Marijin praznik radi boleznimi nismo mogli prirediti matinske proslave, radi bi pa pokazali našim dobrim materam svoje spoštovanje in srčno hvaležnost, smo jo priredili v nedeljo dne 23. aprila. Spored je bil pester in srečno odbran, vse točke so se prav dobro izvedle. Tudi igra »Goslarica naše ljube Gospe« je učinkovala. V očeh naših mamic je zalesketala marsikatera solza. Samo dvorana ni bila tako dobro zasedena. Ko so pa v postu potujoči komedijanti predvajali stvari brez vsake vzgojne vrednosti, je bila sosedna gostilna do zadnjega kotička nabito polna. In celo dvakrat, čeprav je družba naše Šentjanžane prav pošteno za nos potegnila. So to znaki še vse hujše krize kot je denarna.

Št. Andrež pri Velenju. Katoliško prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 14. maja, ob 3. uri popoldne v Društvenem domu igro v petih dejanjih »Guzaja«. Vljudno vabljeni vsi, da pridete pogledat tolovaja Guzaja, o kojem so vedeli naši stari očetje toliko povedati ter tako podprete stremljenje naše vrle mladine. Torej dne 14. maja na svidenje v Društvenem domu! Bog živi!

Grozilna pisma.

V trenutku, ko je zagledal majhni Tomaž, ki je bil seve dorasel po letih, a majhen ter slaboten glede postave, na drevesu za dvoriščem košček papirja, je dobro znal, da je uničen. Papir je vpil vanj iz daljave in zavedal se je, kaj da pomeni. Ni se mu približal,

ognil se mu je v velikem loku, ko je gnal kravo na pašo. Šklebetajočih zob se je podal na pod, ves zamišljen se je zagledal na ono mesto, katerega je sicer opazoval vsako jutro s smehljajočo zadovoljnostjo.

Na podu je bil temen kot, kjer je bilo zakopanih 300 srebrnih goldinarjev in 15 zlatnikov. Sedaj je bilo na mah pri kraju celo veselje. Kedo za zlodeja je zvohal, da poseda stari Tomaž toliko gotovine, čeravno je vedno zatrjeval, da je revež in niti žene ni imel, ki bi bila izblebetala dejstvo o njegovem premoženju.

Sedel je v sobo svoje ubožne kočice, razmišljal o zadevi, čim dalje je mislil, tem debelejši curki solz so se mu spuščali po licu. Ob vse bi naj bil! Ne, niti vedeti ni maral, kaj da je bilo pisano na papirju. Saj je itak znal, ne da bi bil čital. Tekom dveh let se je zgodilo trikrat v majhnem naselju, ki je ležalo ne daleč proč od občine.

Stari kmet Kos je izkusil bridkost grozilnega lističa in Tilen Valant. Našla sta tudi kos papirja za hišo in poziv, da morata položiti na določeno mesto gotovo svoto denarja, sicer ju bo doletela velika nesreča. Stari Kos se je grozno smejal, tri tedne za tem mu je pogorela domačija.

Tilen je tekel dve uri v vas, da bi se radi nevarne groznje pritožil pri županu. Ta se je osebno podal k njemu, je prečital listič in mu je poslal dvakrat poljskega čuvaja. Denar je bil položen na označeni prostor, ob napovedani polni luni sta prežala Tilen in čuvaj, izsiljevalec je vohal nevarnost, ni ga bilo. Čeravno je bil čuvaj resnega mnenja, da je sedaj vse varno, da ne bo ob denar, je položil Valant na skrivaj denar na označeni kraj in zjutraj ga ni bilo več. Sto srebrnih goldinarjev je odnesel neznanec.

Sto goldinarjev . . . Malemu Tomažu so zagomazeli mravljinici po cellem hrbtu. Mogoče je zahteval tuji nasilnež od njega manj, vendar ni znal, koliko denarja da je posedal. Prijel se

Meden se je okrenil. Sedaj se je kesal, da je odslovil avto. Tako vozilo je sicer strahovito drago, toda v desetih minutah bi ga bilo pripeljalo do njegove tople sobe.

Meden se je začel bati. Zeblo ga je do kosti.

Luči v mestu ni videl več. Da bi jo ubral nazaj, je bilo prepozno.

Ali bi ga ne mogel kdo napasti na tej samotni cesti, v tej megleni noči? Denar je imel pri sebi; pred štirinajstimi dnevi so umorili na cesti nekega kupca zaradi štirih dinarjev in petdesetih par.

Vzbudil se je v njem strahoten nemir.

Kaj se plazi tam po polju — ali so tihotapci — kaj — kaj se reži ob potu, zavito v mrtvaški prt? Kakšna prikazen je to? Ali se ni peljal mimo harlekin s svojim mrtvim dekletom? Ali ne stojte tamle vislice? Ali se plazijo tule obcestni roparji in morilci? Ali ni tamle Katrica — Colnar v sivi kaznilniški obleki? Kaj bo ž njim?

Ali ni izgubljen človek?

Mraz ga je tresel, tema je grabila po njem.

Ali niso na travniku prihuljene postave tihotapcev? Ali ne gre Jernej zadnji v vrsti?

Ne, bile so le krive vrbe ob potoku.

Kakšni velikani so to, ki imajo naperjene sulice?

Drevesa, drevesa v megli?

Ali?

Okrog njega — za njim — poleg njega — pred njim v tej nočni sivini — so hušknile grozeče sence — režeče se prikazni — strahovi — večje v megli . . .

Medenu je tekel pot po čelu. Začel je hoditi vedno hitreje.

Domov, le domov! V svetlobo! Na dan iz te strahotne noči!

Tedaj se je utrgala postava od drevesa.

To ni bila prikazen, ne strah, bila je resničnost.

Moški. Velika, močna postava, zavita v plašč z mnogimi gubami, pokrita s širokokrajnim klobukom.

Tujec je pozdravil. Nato pa je vprašal:

»Ali dovolite, da grem košček pota z vami?«

biti stalno med seboj v stiku. Njuna raziskovanja so bila posvečena zemeljskemu magnetizmu. Karl Fr. Gauss se je ukvarjal s poskusi na zvezdarji v Göttingen, Erich Edvard Weber pa na fizikalnem zavodu vseučilišča v Göttingu. Da bi se obveščala o poskusih, sta ustvarila presneto enostavno zvezo. Kot vod sta vzela čisto tanko bakreno žico, katero sta pritrdila na motvoz med zvezdarno in vseučiliščem. Na polovico razdalje je služil cerkveni stolp kot »brzojavni drog«. Pri merjenjih uporabljeni galvanični tok sta spustila po žici in ob vsakem koncu je tok prav čudno

je za srce, korecal proti drevesu, da bi prečital listič.

Zahteva se je glasila na 200 goldinarjev. Ta svota je morala biti oddana v votlo drevo za njegovim dvoriščem v noči po novi luni. Ves besen je strgal papir in ga poteptal s cokljami. Ne, k županu ni maral, ta vendar ni mogel zabraniti, da bi mu požigalec ne podtaknil ognja. Sam si je moral pomagati in temeljito premisliti, kaj bi bilo storiti. Imel je 6 dni časa.

Peto noč je izkopal denar, vzel je 50 gld in je zagrebel ostalo na drugo mesto, v ilovnata tla pod posteljo. Nato je zašil denar v majhno vrečico in jo trdno zavezal. Iz stare škrinje je privlekel puško, ki je že tamkaj rjavela dobro stoletje. Znal je, da je njegov oče streljal iz tega pihalnika na vrane in je strel počil liki top.

Celo noč je snažil orožje, ga namazal in petelin se je konečno le dal priviti ter sprožiti. Drugo jutro se je napotil zgodaj z doma, da je kupil v mestu smodnika in svinca. Cele štiri ure je rabil iz mesta in se je podal prav resno na delo, da bi nabil stari kres. Naboj je končal, kakor je bil videl, že davno pokojnega očeta. Puško je pritržil na plotu blizu votlega drevesa, cev je nameril proti luknji, v katero je porinil vrečico s srebrniki. Kakor hitro bi se dotaknil izsiljevalec mošnjčka, bi se sprožil petelin in celi naboj bi bušil v odprtino štorastega drevesa.

Ko je bila past nastavljena, je bil stari Tomaž zadovoljen v zavesti, da ne bo okrađen in župan s čuvajem vred ga bosta občudovala in nobeden poštenjak v bližnji okolici ne bo več v strahu pred grozljivim lističem. Njemu samemu ne bodo mogli dokazati nobene krivde, ker se bo tat sam ustrelil.

Dolgo v noč je čakal v svoji koči, dokler ni lahko uganil, da se bo pričelo kmalu daniti. Oprijel se ga je strah. Mogoče pa je uzmovič izsledil motvoz? Najbrž ga je skrbno odvezal in odbrzel s srebrnim plenom? Strah je postal tako silovit, da se ni mogel več prema-

Pri nervozni in živčnih boleznih

deluje „Planinka“ zdravilni čaj neposredno na izvor bolezni s tem, da pomnožuje občo obnovo tkiva. Na ta način prejmejo živci več hrane in mrtvilo živcev se odstrani. Zdravilni „Planinka“ čaj pomaga izločujočim organom, krepi kri, srce in celotni organizem ter povzroči, da živci zopet pravilno delujejo. — Zahtevajte v lekarnah in drogerijah samo pravi zdravilni

„Planinka“ čaj Bahovec

ki se ne prodaja odprto, temveč samo v originalnih plombiranih paketih po Din 20— z napisom proizvajalca:

Lekarna Mr. E. Bahovec, Ljubljana.

Reg. br. 1349, od 6. VII. 1932.

govati. Kmalu bo napočil dan in vse bo prepozno.

Kakor obseden je zbežal iz kočice proti drevesu. Ali mar ni bila tamkaj senca? Bilo je samo še 100 m, še 50 m — naenkrat ga je pretresel smrtni strah. Videl je velik rdečkast plamen in slišal silen pok . . . Roke držeč pred oči, je obležal, dokler ni zaslišal glasov sosedov, ki so prihitali od vseh strani. Še le nato je vstal počasi in se je podal z njimi k drevesu.

Baš je posinil prvi svit. Ob drevesu je ležalo truplo. Roka je še tiščala mošnjo, katero je iztrgal neznancu Tomaž.

Truplo je bilo stegneno z obrazom proti zemlji. Hrbet je bil zdrobljen od šiber in iz nešteti ran je curljala kri po obleki. Ko so moške obrnili ustreljenega, so prestrašeno odskočili ter se pokrižali. Mrlič ni bil nikdo drugi nego — župan!

Prevalje. Nogo si je zlomil star mož po imenu Janez Oevirk, ki služi enega gospodarja, oziroma dediče že 32 let. Prepeljali so ga z rešilnim avtomobilom v bolnišnico. — Na velikonočni pondeljek so imeli prevaljski gasilci vajo na Dohjem dvoru, katera je jako dobro uspela. Vsa čast požrtvovalnim gasilcem! — Velikonočni četrtek je v naši okolici posebno še proti Uršli gori zapadel nepričakovani sneg, ponekod celo na 15–20 cm debelo. Ubogi kmetje, ki ne morejo sejati!

Sv. Jernej nad Muto. Novo avtomobilsko cesto bodo gradili, je že izmerjena in deloma tudi načeta. Šla bo iz Ivnikar čez Lovrenc in mimo cerkve sv. Jerneja ter po radvanjski planoti proti Sopotu. Kmetje morajo prepustiti zemljo brezplačno in se pomagati v roboti, zato bodo imeli lepo cesto, brezposelni

doba plačo od vlade. Kdo pred leti bi bil verjel, da tukaj nekoč motor bo delal. Ko bi le vsak avtomobil pripeljal s seboj polno vrečo denarja! — Velik zločin se je zgodil tukaj na velikonočni torek, dne 18. aprila zvečer. Mlad fant je v prepiru z dvema streloma v prsa ustrelil posestnikovo ženo Antonijo Ribič v njeni hiši, in je bila takoj mrtva. V četrtek je bila sodna komisija, pri kateri sta bila dva zdravnika, iz Marenberga in iz Vučenice. Nepridiprav je po storjenem zločinu pobegnil v gozd proti Bistrici in se govori, da je tam izvršil samomor. Dosedaj niso našli ne živega in ne mrtvega. Taki slučaji so v Dravski dolini redki.

Staritrg pri Slovenjgradcu. Po kratki in mučni bolezni je umrla 64letna ugledna in daleč naskrog znana gospa Marija Rakovnik, rojena Jakob, žena posestnika iz Gmajne. Pokojna je bila dobra krščanska žena, skrbna gospodinja in vzgledna mati svojih otrok. Pogreb blage pokojnice je bil v četrtek dne 20. t. m. na pokopališču v Starem trgu. Spre-

učinkoval na razne merilne aparate. Oba učenjaka sta iztuhtala čisto priprost način znamenj, katera je pozneje izpopolnil Morse, in na ta način sta si dajala med seboj obvestila. Gauss je že tedaj znal, kolikoga pomena da bo še enkrat elektrotehnično prenašanje vesti, vse-spolnega zanimanja za iznajdbo pa le ni mogel vzbuditi. Par let je ostala priprosta žična zveza med obehma zavodom v Göttingen, dokler je ni uničila strela. Še le 15 let za tem so začeli graditi prve brzjavne zveze.

»Jaz rajši sam hodim,« je rekel Meden obotavlja se.

»Saj vam ničesar ne bom storil, gospod Meden, le košček pota bi rad šel z vami do vasi.«

»Odkod pa me poznate? Kdo ste?«

»Jaz — oh, jaz sem nihče od daleč. Slikar, če hočete, ki slika pokrajine, po malomeščanskih pojmih torej nepotreben človek. Pred leti — ne vem več kdaj — lahko mogoče, da jih je minulo pet, lahko mogoče pa tudi petnajst — sem bil v tej okolici. Študiral sem pokrajino, tihotapce, meščane in govejo živino. Tudi zločince.«

»Pri nas ni zločincev.«

»Pač. Tedaj se je zgodil ostuden umor — mlado, plavolaso dekle je bilo utopljeno v vrelem studencu. V Podbregu — zdi se mi, da se vas tako imenuje — saj ste tudi vi tam doma, gospod Meden?«

»Odkod me poznate?«

»Odkod? — Od tam. — Zakaj? — Zato. —

Pa to so čenče! Prav zabavna noč je. Ali ne mislite tudi vi tako, gospod Meden?«

Meden se je začel bati grozo vzbujajočega tujca. In ravno danes ni bil vtaknil revolverja v žep, ko ga je vendar smel nositi vedno pri sebi, ker je imel orožni list.

»Bolje bi bilo,« je rekel težko sopihaje, »da bi šel vsak svojo pot.«

»Zakaj? Ali se me bojite?«

»Ne razgovarjam se rad. Zrak je oster, z govorjenjem pa lahko dobim vnetje v vratu.«

»Kaj še, pri vas ostanem; ne hodim rad sam ponoči; vesel sem, če koga srečam.«

Grozni tujec je koračil z njim vstric. Medena se je polastila brezumna bojazen, da ga bo vsak hip pograbil. Bil je to močan mož, ki je tako grozeče korakal poleg njega. Končno je tujec vprašal:

»He, Meden, ali bi ne mogel priti v vašo družbo?«

»V kakšno družbo?«

»No, v tihotapsko!«

»Jaz ničesar ne vem o kakšni tihotapski družbi?«

Izgotovljene moške obleke v vsaki velikosti, sukna, svile in drugo

Ijalo jo je številno občinstvo. Umrla je tudi najstarejša faranka 88letna Frančiška Apšer, o kateri je prinesel sliko in poročilo list »Slovenec« za Božič lansko leto. Prej je bila vedno zdrava, k Novemu letu pa je resno obolela in vsled bolezni sedaj umrla. Tudi na njeni zadnji poti jo je spremljalo lepo število pogrebcev. Naj obe pokojnici počivata v večnem miru!

Trnič na Dravskem polju. Na veliki petek je nenadoma izbruhnil v Trnčah pri g. Francu Cafuta požar, ki je v kratkem uničil vse imetje. Pri krušni peki so se vnele saje in ogenj so domači opazili, ko je bila že vsa slamnata streha v plamenih. Škoda je ogromna, zlasti, ker je gasilcem iz St. Janža manjkalo vode, tako da gasiti sploh niso mogli, temveč so reševali le pohištvo in druge ogrožene predmete.

Črešnjevca pri Slov. Bistrici. Velikonočni prazniki so minili brez vsakih novosti. Komaj pa je zasijalo jutranje solnce velikonočnega torca, so nam zvonovi naznanili žalostno vest o smrti našega uglednega občana Matevža Kotnik, ki je v 79. letu svoje starosti zapustil to solzno dolino ter se preselil k Večnemu, da tam prejme svoje plačilo. Bil je ugleden in spoštovan mož ter dober družinski oče, ki je vzgojil svoje otroke v krščanskem duhu. Eden sin je duhovnik in profesor ter je zanj daroval sv. mašo zadušnico in ga spremil v spremstvu domačega župnika na zadnji poti. — Isti dan je izbruhnil požar pri posestniku Brumecu, ki je uničil popolnoma gospodarsko poslopje s hišo vred. Prihitela je na pomoč požarna brigada iz Slov. Bistrice, toda vsled pomanjkanja vode ni mogla ničesar napraviti. Zgodilo pa se je to, da je šofer zavozil avto v jarek, iz katerega so ga le z veliko težavo izvlekli.

Sv. Trojica v Slov. gorica. Strašna smrtna nesreča se je na Jurjevo nedeljo ponoči ob pol 11. uri pripetila na banovinski cesti v Zg. Verjanah. Z vso naglostjo se je namreč vozil na motornem kolesu skozi Sv. Trojico proti Gornji Radgoni znani šofer Adolf Fišer. Na bestii pa je prevrnjen ležal drog z avtomobil-

skimi znamenji. In v ta drog se je z vso silo zaletelo motorno kolo ter se po velikem skoku prevrnilo in skoro razbilo. Pri tem je treščil šofer na zemljo in obležal na cesti mrtev z razbito lobanjo. Bilo je na to drugi dan aretiranih nekaj okoliških fantov, ki so nujno osumljeni, da so s polaganjem droga zakrivali to smrtno nesrečo. Isti dan se je pripetila še ena smrtna nesreča. V Brengovi je zašla že v mraku Julijana Ketiš, stanujoča pri Kaisersbergerju, v Rojsov ribnik, kjer je utonila. Orožniki sedaj poizvedujejo, ali gre za nesrečni slučaj ali za zločin. — Pred kratkim je v naši fari umrla najstarejša faranka Marija Petek, stanujoča pri kovaču Budju, ki je dosegla polnih 95 let. Rojena je sicer bila v župniji Sv. Andraža, vendar pa je v naši župniji preživela nad 70 let. Vse njeno življenje je bilo posvečeno molitvi in težkemu delu. V Spodnjem Porčiču je umrl vrl mož apostolstva župan Franc Vertič. Zbolel je za srčnim oslabiljenjem in preden je minil eden teden, je že bil med rajnimi. Krasen pogreb je lepo pokazal, kako je bil rajni splošno pri-

vsakovrstno manufakturno blago

ljubljen in spoštovan. Zapušča žalujočo ženo in hčerko. Naj vsi počivajo v miru božjem! — Prejšnji teden je v cerkvi pred oltarjem Gospodovim obljubil vrl mladenič Vinko Dvoršak iz Spodnjega Porčiča, prednik tukajšnje fantovske Marijine družbe, zakonsko zvesto bo pridni Marijini družbenici Eli Filipič. Oba se preselita na nevestino posestvo na Zenik v župniji Sv. Jurija ob Ščavnici. Sprinzarjev Franček si je pa za zakonsko družico izbral Bašejo Nežiko iz Zgornjega Porčiča. Naj bosta oba para srečna in zdrava v zakonskem življenju do zlate in demantne poroke!

Sv. Rupert v Slov. gorica. V prvem tednu marca nas je zapustila Veronika Benkova v Selcih, stara komaj 28 let. Bila je članica Marijine družbe, tretjega reda, večne bratovščine in bratovščine živega rožnega venca. Na zadnji poti jo je spremljala velika množica ljudi, med njimi Marijine družbenice, ki so pri hiši žalosti in ob odprtem grobu zapele pretresljive žalostinke. Bodi jim vsem, zlasti Tereziki Rojsovi, izrečena srčna zahvala, kakor tudi g. župniku, ki je ob odprtem grobu vzel slovo od

rajne mladenke, ki je v svojem življenju z vzorno gorečnostjo izpolnjevala krščanske dolžnosti. Rajna, ki je zapustila žalujoče starše in tri brate, naj počiva v miru. Zalujočim naše sožalje!

Sv. Rupert v Slov. gorica. Na sedmini Veronike Toplak v Selcih je bilo za dijaško semenišče v Mariboru nabranih 80 Din. Bog povrni vsem darovalcem!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Kakor cvetka si cvetela, a prerano si zvenela: na to smo se spomnili dne 17. aprila, ko so zvonovi župnijske cerkve in domače kapelice naznanili smrt naše vrle, marljive in vzorne mladenke Marije Vavpotič iz Pršetincev. V najlepšem cvetu mladosti, 19 let staro, jo je Vsemogočni iz doline solz poklical v nebeški raj. Kljub vedni zdravniški pomoči se ni mogla otresti hude bolezni, ki je izpodjedla njeno močno telo in ji pretrgala nit življenja. Dne 19. aprila smo jo položili v prerani grob. Ko je ležala na mrtvaškem odru, so jo prišli kropiti številni ljudje, posebno mladenke, s katerimi je bila ves čas življenja v najlepšem prijateljstvu ter priljubljena pri vseh, ki so jo poznali. Ko smo kljub slabemu vremenu stali v obilnem številu ob tvoji prerani gomili in ihteli v žalosti s tvojimi dragimi starši, brati in sestrami, smo se v tolažbo spomnili besed Kristusovih, da križ nam sveti govori, da snidemo se nad zvezdami.

Negova. Smrt se v zadnjem času kaj pogosto oglašala. Pred 14 dnevi smo na en dan pokopali kar dva: Ano Ranc, prevžitkarico iz Negovskega vrha in Janeza Vreča, posestnika iz Negovske vasi. Obema daj Bog večni mir! — Velikonočni prazniki so minili hvala Bogu brez večjih nesreč pri streljanju, akoravno bi človek nekoliko kazni privoščil onim, ki so s streljanjem motili na velikonočno nedeljo službo božjo. Nekateri menda pridejo k cerkvi samo zato, da se nekoliko ljudem pokažejo, v cerkev pa jih sploh ni. — Naše katoliško prosvetno društvo, ki je bilo z drugimi vred razpuščeno, je zopet dovoljeno. Mladina se je zopet korajžno vrgla na prosvetno polje. Pripravljajo se igra »Repoštev«, ki jo bodo fantje

v veliki izberi pri
ANT. MACUN, Maribor, Gosposka 10.

Tujec se je zasmel.

»Ali ne poznate črnega Jerneja?«

»Nobenega črnega Jerneja ne poznam.«

»Tihotapec je,« je rekel tujec. »Predrzen človek. Pravzaprav junak. V mestu so pripovedovali o njem. Tudi o vas, gospod Meden, so pripovedovali več čudnih reči. Zato sem mislil, da poznate Jerneja.«

»Hudič vendar, kdo pa ste? Odkod me poznate? Jaz vas še nikoli nisem videl.«

»No, mogoče da sem sodnijski človek, ki vas bo prijel, mogoče pa sem občestni ropar, ki vas bo tudi prijel. Prijeten tovariš na potu pač nisem.«

»Strašni ste! Ali ste res policist? Kaj mi torej hočete? Jaz sem poštenjak.«

»Kdo ve? Ali se me bojite?«

»Da,« je priznal Meden. »Nisem več prav mlad, mnogo sem že skušal; moji živci niso veliko vredni. Taka stvar me hitro vznemiri.«

»Si lahko mislim. No, danes vas bom še pustil. Za vsakim zlim dejanjem koraka maščevanje. Maščevanje ne koraka z zlim dejanjem

vštric; vendar pa je vsako uro malo bliže, čeprav samo za tri korake. Le počakajte, dohiti vas! Danes še ne! Danes pojdem z vami le do Blažunova krčme. — Ali stari malopridnež še živi?«

»Živi,« si je oddahnil Meden, »in malopriden je res. Saj je že tule njegova gostilna. Zgoden večer je še, zato bo še bedel. Stopite le kar v gostilno.«

»Ali ne pojedete z menoj na kozarec žganja?«

»Ne mislim nanj! V to krčmo ne zahajam več.«

»Tako — tako; toda jaz bom starega obiskal. Pa pojedite sedaj sami dalje, saj vam bo gotovo všeč tako. Še nekaj: vi ste vedno upravljali častne službe, bili ste župan, cerkveni ključar in podobno. Ali ste še vedno?«

»Še vedno.«

»Ali ne nabirate slučajno sedaj za kak dober namen?«

»Da, zbiramo za zastavo dekliške zveze.«

Dalje sledi.

S pomočjo elektrike se je obranil rubežni. V francoskem mestu Rennes se je poslužil posestnik garaže izrednega pripomočka, da bi se odtegnil rubežu. Ko je bilo na tem, da se ga lotijo radi neplačanih davkov izterjalci, je napeljal v vse ključavnice svojega stanovanja električni tok. Zastonj so se trudili eksekutorji, ki so poklicali na pomoč policijo in gasilce, da bi se polastili z elektriko osigurane trdnjave. Povrh se je zbrala pred stanovanjem originalnega branilca več tisočglava množica demonstrantov, radi tega je oblast sama opustila oblego.